

दैर्जन (von दुर्जन) adj. f. ई aus schlechten Menschen bestehend: संसद्
DAMAJANTIKATHA in Verz. d. Oxf. H. 120, a. Çl. 7.

दैर्जन्य (wie eben) n. Schlechtigkeit, Gemeinheit Hir. 85, 9. तदिदं म-
म दैर्जन्यम् — लक्ष्मणसि Bṛāg. P. 6, 18, 75.

दैर्जवित्य (von 2. दुष् + जीवित) n. ein Zustand kümmerlichen Le-
bens AV. 4, 17, 3.

दैर्बल (von दुर्बल) n. Schwäche R. 2, 43, 17. दैर्बल्य würde nicht
zum Metrum passen.

दैर्बल्य (wie eben) n. dass. VJUTP. 149. 176. पपात भूमौ दैर्बल्यात्
MBh. 12, 5353. Arā. 4, 48. Suçr. 1, 129, 19. 232, 11. दैर्बल्यं गतः Pāṇāt.
214, 17. इन्द्रियं Suçr. 1, 258, 20. उत्सन्नाः पाठा अध्येतृदैर्बल्यात् Mūl-
ler, SL. 103. अनदेयस्य चादानादेयस्य च वर्जनात् । दैर्बल्यं ध्याप्यते
राज्ञः M. 8, 171. Hariv. 11242. धर्मवृद्धा न दैर्बल्याद्विदितः R. 4, 33, 23.
हृदयं Bhāg. 2, 3. बुद्धिं MBh. 1, 6252. 6, 4903. R. 3, 61, 1. ज्ञानप्रवृत्तं
Çāṅk. zu Brh. Ān. Up. p. 183. कारणास्य MBh. 3, 3657. Kāṭj. Çr. 25, 11, 11.
दैर्बाक्षाय n. nom. abstr. von दुर्बाक्षाय Schol. zu Kāṭj. Çr. 623, 9. 626, 22.

दैर्भागिण्यै (von दुर्भाग) m. ein Sohn von einer nicht geliebten Frau
gaṇa कल्याणयादे zu P. 4, 1, 126. P. 7, 3, 19. Vop. 7, 2, 9.

दैर्भाग्य (von दुर्भाग und दुर्भाग) n. P. 7, 3, 19. Unglück: यत्ते केशेषु दै-
र्भाग्यं सोमते यच्च मूर्धनि । ललाटे कर्णयोर्ह्योरापस्तब्धत्वं सर्वदा ॥ Jāgñ.
1, 282. यत्ते शीर्षो दैर्भाग्यम् (Uebelbefinden?) ved. Çit. beim Schol. zu P.
6, 1, 60. Insbes. das von der Nichterwiderung der Liebe von Seiten des
Mannes herrührende Unglück des Weibes: सैर्भाग्यमस्यै दृष्ट्वा दैर्भाग्यैर्वि-
प्रेतन AV. 14, 2, 28. अथ कैकेये दैर्भाग्यं राज्ञा ते ध्यापितं मरुत् MBh.
3, 13961. कथं दैर्भाग्यमापन्नं Hariv. 7120. Varāh. Brh. S. 8, 7. 31, 2. 74,
7. 103, 4. Bhāg. P. 4, 27, 20.

दैर्घात्रं (von दुर्घात्र) n. ein schlechtes Verhältniss unter Brüdern
gaṇa युवादि zu P. 5, 1, 130.

दैर्घनस्य (von दुर्घन) n. Niedergeschlagenheit, Traurigkeit VJUTP. 44.
64. Colebr. Misc. Ess. 1, 397. Varāh. Brh. S. 77, 6. Pāṇāt. 9, 23. Dev. 1, 26.

दैर्घ्य (von दुर्घ्य) n. schlechte Berathung, schlechter Rath: दैर्घ्या-
न्पतिर्विनश्यति Bhāṭṭ. 2, 34. Statt dessen दुर्घ्यात् Pāṇāt. 1, 185.

दैर्घ्यात्र m. metron. von दुर्घ्यात्र gaṇa बाह्यादि zu P. 4, 1, 96.

दैर्घ्युखि m. patron. von दुर्घ्युख MBh. 7, 7008. 8366.

दैर्घ्योधन adj. dem Durjodhana gehörig u. s. w.: बल, सैन्य MBh. 4,
1712. 7, 720. 14, 1791.

दैर्घ्योधिनि m. patron. von दुर्घ्योधन MBh. 6, 2367.

दैर्घ्यचस्य n. nom. abstr. von 2. दुर्घ्यच VJUTP. 192.

दैर्घ्यास adj. = दैर्घ्यास Madhus. in Ind. St. 1, 18.

दैर्घ्यासस adj. von Durvāsas herrührend u. s. w.: पुराण Çiva-P. in
Verz. d. Oxf. H. 63, b, 10.

दैर्घ्याणि n. 1) der ausgepresste Saft der Dūrva H. an. 3, 208. Med. n.
53 (wo दूर्वायाः zu lesen ist). — 2) = मृष्टपर्णा diess. (H. an.: ०पर्णा) ein
reines Blatt Wils. = इष्टपर्णा ÇKDr. angeblich nach Med.

दैर्घ्यतय (von दुर्घ्यत) n. Ungehorsam, unordentlicher Wandel VS. 39, 9.

दैर्घ्यद (von दुर्घ्यद, दुर्घ्यद) n. böse Gesinnung; Feindschaft gaṇa
युवादि zu P. 5, 1, 130.

दैर्घ्यद (von दुर्घ्यद) n. dass.: दैर्घ्यदैर्घ्यावितस्य MBh. 3, 751. Nach H.
III. Theil.

341 = दैर्घ्यद Gelüste der Schwangeren; zieht man die Form दैर्घ्यद
mit in Betracht, so fühlt man sich allerdings veranlasst दैर्घ्यद als die
ursprüngliche Form anzusehen. Was die Bedeutung des Wortes an-
betrifft, so könnte diese viell. anfänglich bloss Widerwille der Schwan-
geren gegen bestimmte Dinge gewesen sein.

दैर्घ्यद (von दुर्घ्यद) n. böse Gesinnung; Feindschaft gaṇa युवादि
zu P. 5, 1, 130.

दैर्घ्ये (von दुर्घ्ये) P. 6, 4, 148, Sch. m. Schildkröte H. 1333.

दैर्घ्यम m. Bein. Indra's Çabdārthak. im ÇKDr. — Vgl. दैर्घ्य, दैर्घ्य.

दैर्घ्यारिक (von दार oder दार) m. Thürsteher, Kämmerer P. 7, 3, 4,
Sch. Siddh. K. 234, b, 4. Vop. 7, 4, 18. H. 721. VJUTP. 96. Çāṅk. 22, 23. Pāṇ-
āt. 136, 16. Rāga-Tar. 3, 28. f. ०की Ragh. 6, 59. der himmlische Thür-
hüter(?): पितृदैर्घ्यारिकमुग्रवीकुसुमदत्ताम्बुपत्यसुराः Varāh. Brh. S. 52, 44.

दैर्घ्यालिक m. pl. N. pr. eines Volkes MBh. 2, 1874.

दैर्घ्यम्य (von दुर्घ्यम्य) n. Hautkrankheit: (प्राप्ति) दैर्घ्यम्यं गुरुतल्पगः
M. 11, 49. Nach Kull. das Fehlen der Vorhaut.

दैर्घ्य (von 2. दुष् + चर्य) n. eine schlechte That, Schlechtigkeit R.
6, 103, 20.

दैर्घ्यल्य m. wohl metron. von दुर्घ्यल्य Verz. d. B. H. 117, 4 v. u.

दैर्घ्यल्यनि m. patron. v. दुर्घ्यल्य MBh. 14, 1825.

दैर्घ्यल्य (von दुर्घ्यल्य) n. schlechte Neigungen, — Gewohnheiten, ein
schlechter Charakter VJUTP. 164. MBh. 3, 13174. असमञ्जाः किलादाय
पौराणां दारकान्गले । शर्यत्वा अप्सु चित्तेप दैर्घ्यल्यदिति नः श्रुतम् ॥
R. Gōrn. 2, 36, 20. Rāga-Tar. 3, 505. 4, 3. 3, 290. 6, 289. Bhāg. P. 4, 13,
18. Kull. zu M. 9, 5. Am Ende eines adj. comp. f. घ्रा Rāga-Tar. 6, 314.

दैर्घ्य (von दैर्घ्य) adj. der mit Hilfe der Arme hinüberschwimmt, =
दैर्घ्या तरति Pat. zu P. 7, 3, 51. = दैर्घ्या चरति (vgl. P. 4, 4, 8) auf den
Armen gehend Uśāval. zu Uśādis. 2, 69.

दैर्घ्यल्य (von 1. दुर्घ्यल्य) adj. aus einem niedrigen, verachteten Geschlecht
stammend MBh. 12, 1330.

दैर्घ्यल्य (wie eben) adj. dass. P. 4, 1, 142. MBh. 3, 13234. 3, 735. 956.
R. 4, 6, 3.

1. दैर्घ्यल्य (wie eben) adj. dass. MBh. 3, 12629 (दैर्घ्य).

2. दैर्घ्यल्य (von 2. दुर्घ्यल्य) n. eine niedrige Herkunft P. 8, 3, 41,
Vārtt. 2, Sch. Bhāg. P. 1, 18, 18.

दैर्घ्यल्य (von दुर्घ्यल्य) n. Bosheit, Niederträchtigkeit Pāṇāt. Br. 1,
1. Līṭj. 1, 1, 22.

दैर्घ्य (von दुर्घ्य) n. Schlechtigkeit, Bosheit: स्त्री ० Varāh. Brh. S. 52, 119.

दैर्घ्य n. nom. abstr. von दुर्घ्य gaṇa उद्गात्रादि zu P. 5, 1, 129. Uśāval.
zu Uśādis. 1, 26.

दैर्घ्यल्य n. nom. abstr. von दुर्घ्यल्य gaṇa ब्राह्मणादि zu P. 5, 1, 124.

दैर्घ्यल्य (von दुर्घ्यल्य) m. patron. des Bharata MBh. 7, 2377.

दैर्घ्यल्य dass. H. 702, v. l. an. 3, 283 (lies दैर्घ्यल्य). Med. l. 138. MBh.
12, 938. Çāṅk. Ch. 89, 3.

दैर्घ्यल्य adj. zu Dushjanta in Beziehung stehend u. s. w.: वंश MBh.
1, 3805.

दैर्घ्यल्यति (von दुर्घ्यल्यति) m. patron. des Bharata Trik. 2, 8, 9. MBh. 1,
2989. Çāṅk. 95. Bhāg. P. 1, 12, 20. 3, 20, 26.